

Arrest

nr. 284 273 van 2 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Luc DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2023.

Gezien het tussenarrest van 26 januari 2023 met nr. 283 871, waarbij de debatten worden heropend en een nieuwe terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2023, datum waarop een nieuwe terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen advocaat L. DENYS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMANS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 13 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekster op 12 juli 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Poolse overheden.

1.3. Op 16 december 2022 wordt verzoekster gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. De Belgische overheden richten op 22 december 2022 een verzoek tot terugname aan de Poolse overheden op grond van de Dublin III-verordening. De Poolse overheden stemmen op 29 december 2022 in met dit verzoek, op grond van artikel 18, lid 1, c) van deze verordening.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 9 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de betreden akte, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [G.]

voornaam: [I.]

[...]

nationaliteit: Russische Federatie

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw [G.I.], verder de betrokkene genoemd, met de Russische nationaliteit bood zich op 13.12.2022 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij diende formeel haar verzoek in op 13.12.2022. Zij legde hierbij een binnenlands paspoort voor met nummer [...] afgeleverd op 12.01.2017 door de Russische Federatie. Betrokkene verklaarde dat haar reispaspoort is achtergebleven bij de Poolse instanties na het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Polen.

Onderzoek van haar vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene eerder een verzoek indiende in Polen op 12.07.2022.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek gehoord op 16.12.2022. Zij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Zij verklaarde geen familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde dat zij Rusland op 30.05.2022 per vliegtuig verliet en reisde legaal met visum naar Egypte waar zij twaalf dagen verbleef, betrokkene stelde dat zij de intentie had om door te reizen naar Europa maar dat dit mislukte. Zij stelde dat zij op 11.06.2022 per vliegtuig terugkeerde naar Rusland.

Betrokkene verklaarde dat zij Rusland opnieuw op 25.06.2022 per auto verliet en reisde naar Wit-Rusland. Zij stelde dat zij vijftien dagen later verder per auto naar Polen trok en diende daar op 12.07.2022 een verzoek tot internationale bescherming in. Betrokkene verklaarde dat zij één dag in een opvangcentrum verbleef en vervolgens een kamer huurde in de stad Olsztyn. Zij stelde dat zij na een verblijf van ongeveer vijf maanden besloot om Polen te verlaten omdat ze zich niet veilig voelde en bleef tot ze zich kon oriënteren op haar keuze voor een land. Betrokkene stelde dat zij Polen op 11.12.2022 per auto verliet en reisde door Duitsland om tot slot in België aan te komen op 13.12.2022, diezelfde dag diende zij in België een verzoek tot internationale bescherming in.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat zij een verzoek in België indiende omdat een veiliger land dan België er niet is en omdat België mensen niet repatrieert. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Polen omdat zij vreest dat zij in Polen gerepatrieerd zou worden en dat haar leven in haar thuisland in gevaar is vanwege problemen met de overheid. Betrokkene stelde dat zij in Polen ook vreest om snel gevonden te worden door handlangers van de Tsjetsjeense overheid die op zoek zijn naar mensen die gevlucht zijn. Betrokkene verklaarde dat zij in het opvangcentrum in Polen goed werd behandeld.

Op 21.12.2022 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Poolse instanties. Zij stemden op 29.12.2022 in met ons verzoek conform artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betrokkene antwoordde dat zij een verzoek in België indiende omdat een veiliger land dan België er niet is en omdat België mensen niet repatrieert. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Polen omdat zij vreest dat zij in Polen gerepatrieerd zou worden en dat haar leven in haar thuisland in gevaar is vanwege problemen met de overheid. Betrokkene stelde dat zij in Polen ook vreest om snel gevonden te worden door handlangers van de Tsjetsjeense overheid die op zoek zijn naar mensen die gevlucht zijn. Betrokkene verklaarde dat zij in Polen bleef tot ze zich kon oriënteren op haar keuze voor een land. We merken ten eerste op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen waarbij een verzoek in een andere lidstaat lopende is, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betreffende de vermeende problemen van de betrokkene, benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Poolse instanties. De betrokkene meent geen bescherming te hebben gekregen van de Poolse instanties, maar laat na hier concrete voorbeelden van te geven. Betrokkene duidde of staaft de omstandigheden van het incident niet verder en bracht verder ook geen enkel bewijs desbetreffend. Bijgevolg blijft deze verklaring slechts een blote bewering. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Poolse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

We merken op dat Polen, net als België, partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Poolse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Polen onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De Poolse instanties stemden op 29.12.2022 in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van haar verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Polen ingediende verzoek als ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het

onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Polen "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Polen partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Polen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Polen staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Poolse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 29.12.2022 hebben de Poolse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Polen. De betrokkene zal na overdracht in Polen zijn verzoek kunnen hervatten.

Polen onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mode door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz; Maja Lysiena; Ewa Ostaszewska-Zuk, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/poland>, laatste update op 26.05.2022, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Het rapport stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang of opnieuw toegang te verkrijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (AIDA p. 37, "There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees") en

onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure, de versnelde procedure of de ontvankelijkheidsprocedure (AIDA p. 55).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvangcondities vanaf het moment ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra (AIDA p. 54). Het rapport stelt dat verzoekers de keuze hebben tussen verblijven in een opvangcentrum of een grotere financiële tegemoetkoming krijgen en verblijven op de privémarkt. Er waren in 2021 geen meldingen van overbevolking in de Poolse opvangstructuren. (AIDA p. 54) Er zijn volgens het rapport wel enkele praktische obstakels die de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren. De verzoeker dient zichzelf naar het betreffende opvangcentrum te begeven en dient er zich binnen de twee dagen aan te melden anders wordt hun verzoek afgesloten. (AIDA p. 57). De financiële steun die verzoekers krijgen zowel in de opvangcentra als voor privé-accommodatie is vaak niet voldoende om hun eigenlijke kosten te dekken. Deze tegemoetkoming kan wel verhoogd worden door bv. in een opvangcentrum te helpen met verschillende taken. (AIDA p. 60).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde een pathologie te hebben. De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (AIDA p. 76). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is. (AIDA p. 77-78). Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse autoriteiten.”

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoekster aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op haar overdracht aan Polen, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de

schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de rechten van verdediging en van artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, indien zij voor de zitting op de Raad geen inzage kan nemen in haar administratief dossier. Zij stelt dat zij reeds verschillende keren verzocht om een kopie van haar dossier via e-mail te ontvangen, maar tot hiertoe zonder succes. Nog stelt zij op de zitting de mogelijkheid te moeten krijgen om, na inzage van het administratief dossier, eventuele nieuwe middelen te ontwikkelen. In dit verband wijst de Raad erop dat het administratief dossier voorafgaand aan de zitting ter inzage lag voor verzoekster en zij de nodige tijd heeft gekregen om dit dossier in te kijken. Eveneens heeft zij de mogelijkheid gekregen om op de zitting nog eventuele bijkomende grieven te ontwikkelen die zij pas kon opwerpen na kennis te hebben genomen van het administratief dossier. In de gegeven omstandigheden is het eerste middel niet ernstig. Op de zitting geeft verzoekster ook aan niet te volharden in dit middel, nu zij inzage heeft gekregen in haar dossier.

2.3.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

« 1. Principes

i. De l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme et de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne

En vertu de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Concernant plus spécifiquement les situations de transfert à l'Etat-membre responsable en application du Règlement Dublin, comme le souligne la Cour européenne des droits de l'Homme dans l'arrêt Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 :

« 103. Il ressort également de l'arrêt M.S.S. que la présomption selon laquelle un État participant au système « Dublin » respecte les droits fondamentaux prévus par la Convention n'est pas irréfutable. Pour sa part, la Cour de justice de l'Union européenne a jugé que la présomption selon laquelle un État « Dublin » respecte ses obligations découlant de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne était renversée en cas de « défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans l'État membre responsable, impliquant un traitement inhumain ou dégradant, au sens de l'article 4 de la Charte, des demandeurs d'asile transférés vers le territoire de cet État membre ».

104. Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination. L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi. Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré. (...)

105. Dans le cas d'espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des demandeurs d'asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l'article 3. (...)

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention. (Nous soulignons) » .

Dans l'arrêt CK c. Slovénie, la Cour de justice de l'Union européenne relève quant à elle ce qui suit :

« L'article 4 de la Charte doit être interprété en ce sens que :

– même en l'absence de raisons sérieuses de croire à l'existence de défaillances systémiques dans l'État membre responsable de l'examen de la demande d'asile, le transfert d'un demandeur d'asile dans le cadre du règlement Dublin III ne peut être opéré que dans des conditions excluant que ce transfert entraîne un risque réel et avéré que l'intéressé subisse des traitements inhumains ou dégradants, au sens de cet article (...);

– il incombe aux autorités de l'État membre devant procéder au transfert et, le cas échéant, à ses juridictions, d'éliminer tout doute sérieux concernant l'impact du transfert sur l'état de santé de l'intéressé, en prenant les précautions nécessaires pour que son transfert ait lieu dans des conditions permettant de sauvegarder de manière appropriée et suffisante l'état de santé de cette personne. (Nous soulignons) » .

ii. De l'obligation de motivation formelle des actes administratifs

Selon la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, tout acte administratif doit reposer sur des motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en fait et en droit, lesquels doivent ressortir du dossier administratif .

Dès lors qu'un acte est soumis à l'obligation de motivation formelle – comme c'est le cas en l'espèce – les juridictions ne peuvent avoir égard dans leur contrôle qu'aux motifs exprimés dans l'acte .

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »

L'objectif de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs imposée par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 est exprimé dans les travaux préparatoires à l'adoption de ladite loi, dans les termes suivants :

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire » (nous soulignons).

Il existe une jurisprudence abondante du Conseil d'Etat, laquelle précise notamment que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce » (nous soulignons).

iii. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (Nous soulignons).

2. Application en l'espèce

Dès lors que la décision attaquée envisage le transfert de la requérante vers la Pologne, se pose la question de la compatibilité d'un tel renvoi, et donc de la décision qui le permet, avec l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (ci-après « CEDH »). Confrontée à un risque de violation de la disposition précitée, la partie adverse est en effet tenue, conformément à ses obligations internationales, de se livrer à un examen aussi minutieux, rigoureux, attentif et actualisé que possible des données en sa possession et qui pourraient indiquer un risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

Conformément à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le principe de confiance mutuelle ne dispense par les Etats membres d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de personnes faisant l'objet de décisions de transfert en application du Règlement Dublin.

Dans le cadre de cet examen, il incombe à l'Etat membre, d'une part, au vu de la situation générale prévalant dans le pays vers lequel la personne sera envoyée, de s'assurer qu'il n'existe pas de défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile qui pourraient conduire à une violation de l'article 3 de la CEDH, et d'autre part, au vu de la situation particulière propre au requérant, de vérifier que le transfert n'entraîne pas de risque réel et avéré de traitements inhumains ou dégradants, et ce même en l'absence de défaillances systémiques.

Lorsque la partie adverse est confrontée à un demandeur de protection internationale présentant des problèmes de santé, il lui appartient ainsi de procéder à une analyse approfondie et rigoureuse des possibilités d'accès à des soins de santé adaptés dans l'Etat-membre vers lequel le demandeur doit être transféré, et éventuellement, si cela s'avère nécessaire, de demander audit Etat-membre des garanties individuelles appropriées.

La décision attaquée relève :

« Betrokkene verklaarde een pathologie te hebben. De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (AIDA p.76.). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is (AIDA p. 77-78). Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EHRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. (Nous soulignons) »

Une telle motivation relative à l'état de santé de la requérante et l'accès aux soins de santé en Pologne ne révèle aucunement que la partie adverse aurait récolté tous les renseignements nécessaires à la prise de décision afin de pouvoir prendre sa décision en pleine connaissance de cause après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles au cas d'espèce, en violation de son devoir de minutie. Il n'apparaît en effet aucunement que la partie adverse se soit renseignée sur « la pathologie » à laquelle elle fait pourtant mention dans la décision attaquée. La partie adverse ne semble ainsi pas s'être inquiétée ni de savoir de quels problèmes médicaux souffre la requérante, ni de quels soins elle pourra avoir effectivement accès ou non en fonction de l'endroit où elle sera transférée en Pologne.

A cet égard, si la partie adverse avait procédé à l'examen rigoureux qui est attendu d'elle, quod non, elle aurait appris que la requérante est épileptique et que quelques jours avant son placement en centre fermé, elle a fait une crise épileptique TC généralisée avec morsure de la langue ayant nécessité un passage au service des urgences du CHU Brugmann. La requérante a pu obtenir un document médical de l'hôpital attestant de sa prise en charge aux urgences en date du 6 janvier 2023 (pièce 3).

A titre principal, soulignons que ce rapport était par ailleurs connu de la partie défenderesse avant l'adoption de la décision attaquée puisqu'en possession de Fedasil qui assurait l'accueil de la requérante à cette époque. A titre subsidiaire, si Votre Conseil devait estimer que la partie défenderesse n'en avait pas eu connaissance avant, quod non, il doit à tout le moins être pris en compte par Votre Conseil conformément à la jurisprudence de la Cour de justice de l'Union européenne (CJUE, C-194/19, H.A. c. Etat belge, arrêt du 15 avril 2021).

Or, en raison de ses problèmes de santé, et des crises d'épilepsie qu'elle a faites à plusieurs reprises, la requérante craint particulièrement de ne pas avoir accès aux soins de santé dont elle a besoin en cas de retour en Pologne, particulièrement tenant compte du lieu où sa demande de protection internationale a été traitée, c'est-à-dire à la frontière avec la Biélorussie. La requérante dépose à cet égard un document des autorités polonaises qu'elle a reçu et qui a été délivré à Terespol, soit à la frontière polono-biélorusse (pièce 4). Conformément à la jurisprudence susmentionnée de la CJUE, ce document doit également pouvoir être pris en compte par Votre Conseil.

Il ressort en effet des informations générales disponibles, et notamment de la dernière actualisation du rapport AIDA auquel se réfère la partie adverse, que la crise humanitaire à la frontière polono-biélorusse a laissé beaucoup de demandeurs de protection internationale sans accès aux conditions matérielles d'accueil, en ce compris aux soins médicaux (page 80 du rapport). Il est en outre précisé que les hôpitaux près de la frontière sont saturés depuis le début de la crise humanitaire et le COVID. Concernant plus particulièrement les personnes devant se rendre à l'hôpital, le transfert vers les hôpitaux est extrêmement compliqué car les ambulances refusent souvent de procéder aux transferts ou les demandes de transfert vers les hôpitaux sont refusées. En outre, après avoir reçu les soins à l'hôpital, certaines personnes ont été déportés en Biélorussie, en violation du principe de non-refoulement, au point que certains

demandeurs ont eu tellement peur d'être renvoyés en Biélorussie qu'ils ont pris la décision de ne pas se rendre à l'hôpital (page 80 du rapport également).

En outre, si la requérante devait ne pas être renvoyée au même endroit que lors du traitement de sa demande de protection internationale en Pologne la première fois, la requérante craint également d'être détenue à son arrivée.

Il ressort en effet du rapport AIDA que la détention des demandeurs de protection internationale en Pologne est possible en droit et en fait à tous les stades de la procédure, et particulièrement dans le cadre des transferts Dublin (page 91 du rapport), dès l'instant où les autorités polonaises considèrent l'existence d'un risque de fuite.

Or, le rapport AIDA fait également état, dans les centres fermés, de problèmes d'accès aux soins de santé, lesquels sont très limités dans certains centres en particulier (pages 110 et suivantes du rapport). Ayant été informée par la requérante que celle-ci avait des problèmes de santé, il appartenait à la partie adverse de se renseigner un minimum sur ce point – ce qui n'est manifestement pas le cas en l'espèce, la partie défenderesse se contentant de mentionner une « pathologie » – et de procéder à un examen sérieux de la situation en Pologne afin de s'assurer que la requérante sera prise en charge de manière adaptée et pourra effectivement être prise en charge à l'hôpital en cas de nouvelle crise épileptique avant d'adopter une quelconque décision de transfert vers la Pologne, ou à tout le moins de demander des garanties individuelles.

Or, à aucun endroit de la décision attaquée, il n'est fait référence aux éléments susmentionnés, ce qui démontre que la partie adverse s'est abstenue de procéder à l'examen rigoureux qui est attendu d'elle. Sous réserve d'indication contraire dans le dossier administratif, il semble également que la partie adverse n'a sollicité aucune garantie individuelle de la Pologne.

En l'absence d'examen suffisamment rigoureux et approfondi des éléments susmentionnés, et en l'absence de demande de garanties spécifiques à la Pologne, la décision attaquée viole l'article 3 de la CEDH en son volet procédural.

Ce faisant, la partie adverse a également violé son devoir de minutie, dès lors qu'elle a omis de récolter de manière effective tous les renseignements nécessaires à la prise de décision, n'a pas raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce et n'a donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause.

La décision attaquée viole enfin également les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation relative au risque de violation de l'article 3 de la CEDH est insuffisante tenu compte des problèmes de santé de la requérante. La motivation de la décision querellée est donc inadéquate et ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif réel des circonstances concrètes de l'espèce.

Finalement, soulignons que la décision attaquée relève également :

« We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan. »

Sauf indication contraire présente au dossier administratif, il n'apparaît pas que la partie adverse ait transmis à la Pologne les informations utiles relatives aux problèmes de santé de la requérante. En l'absence d'un tel document au dossier administratif, Votre Conseil est dans l'impossibilité de pouvoir vérifier la légalité de la décision attaquée sur ce point, ce contrôle de légalité ne pouvant s'exercer à l'égard d'un certificat de santé commun futur que la partie adverse se doit de remplir et dont le contenu est par conséquent, au moment de l'appréciation de la légalité de la décision par Votre Conseil, inexistant et donc invérifiable.

Cette motivation présente dans la décision attaquée ne saurait donc faire échec aux constats qui précèdent. »

2.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met

artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het EHRM dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot het verwijderen zelf, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35).

2.3.5. Voormelde beginselen zijn eveneens van toepassing in het kader van de Dublin III-verordening, zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 16 februari 2017, nr. C-578/19PPU, C.K. e.a., § 73 e.v.), waarnaar verzoekster zelf ook verwijst. Zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, kan een verzoeker om internationale bescherming slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht op zich een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. De overdracht van een verzoek om internationale bescherming met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening in omstandigheden waarin die overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene, vormt een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. In dat geval moet iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene worden weggenomen door de nodige voorzorgsmaatregelen te treffen opdat de overdracht kan plaatsvinden in omstandigheden waarin de gezondheidstoestand van die persoon passend en voldoende kan worden beschermd. In de hypothese waarin die voorzorgsmaatregelen, gelet op de bijzondere ernst van de aandoening van de betrokken verzoeker om internationale bescherming, niet zouden volstaan om te verzekeren dat zijn overdracht geen reëel risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand zal inhouden, moeten de autoriteiten van de betrokken lidstaat de uitvoering van de overdracht van de betrokkene opschorten zolang deze door zijn toestand niet in staat is een dergelijke overdracht te ondergaan.

In het kader van de Dublin III-verordening moet dus niet enkel worden nagegaan in welke situatie verzoekster terechtkomt in Polen, maar ook of het overdrachtsproces zelf geen onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.

2.3.6. Verzoekster wijst op haar gezondheidsproblemen, meer bepaald op het gegeven dat zij al meerdere keren epileptische aanvallen had. Zij voegt bij haar verzoekschrift ook een medisch stuk dat aantoonde dat zij op 6 januari 2023, dit is enkele dagen voor het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit, werd behandeld op de spoedafdeling van het Brugmann ziekenhuis in het kader van een epileptische aanval.

2.3.7. Het administratief dossier bevat verder twee medische attesten van de arts van het gesloten centrum. Hieruit blijkt dat deze arts verzoekster op 11 januari 2023 heeft onderzocht. Een eerste medisch attest stelt dat verzoekster geschikt is om in het centrum te verblijven, al maakte hij hierbij volgend voorbehoud: *“Tot verslag ziekenhuis beschikbaar is om situatie verder in te schatten.”* Een tweede medisch attest van de centrumarts heeft blijkens zijn bewoordingen tot doel om voor ieder persoon die in

een gesloten centrum wordt vastgehouden, de “voorzienbare medische gevolgen” te evalueren “indien de betrokkene lijdt aan een ziekte waarbij het gebrek aan behandeling tot gevolg zou kunnen hebben dat een risico op nakend overlijden ontstaat of een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand die ernstig lijden met zich meebrengt of een belangrijke vermindering van de levensverwachting”. Er wordt dus nagegaan of er sprake is van een ziekte waarbij het gebrek aan de behandeling aanleiding kan geven tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Uit drie keuzemogelijkheden – net name “Niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM”, “Lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM” en “Verder onderzoek is nodig om de ernst vast te stellen” – kruist de centrumarts deze laatste aan. Meer concreet stelt de centrumarts dat “verslag ziekenhuis nodig” is.

2.3.8. De voormelde medische stukken lagen weliswaar niet voor bij het bestuur op het ogenblik van het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit, maar de Raad dient – overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet – een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek te doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van het bestreden overdrachtsbesluit verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mensen aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.9. Om meer duidelijkheid te verkrijgen over de actuele gezondheidstoestand van verzoekster en over het standpunt van de centrumarts met betrekking tot de voorziene medische gevolgen van de overdracht, werden de partijen opnieuw opgeroepen voor een zitting op dinsdag 31 januari 2023 om 11 uur. Op deze zitting werd door verweerder meegedeeld dat verzoekster op donderdag 26 januari 2023 werd onderzocht in het Brugmann ziekenhuis, maar dat de resultaten hiervan nog steeds niet zijn gekend. Verweerder gaf aan dat hij een nieuw medisch attest van de centrumarts verwacht op woensdag 1 februari 2023, waarna de debatten tegensprekelijk werden uitgesteld naar donderdag 2 februari 2023 om 11 uur. Op de zitting van donderdag 2 februari 2023 deelt verweerder mee dat de resultaten van het ziekenhuisonderzoek nog steeds niet zijn gekend bij zijn diensten en dat geen nieuw medisch attest van de centrumarts kan worden voorgelegd.

2.3.10. Op basis van het geheel van de voorliggende gegevens dient de Raad vast te stellen dat de arts van het gesloten centrum, die verzoekster heeft onderzocht op 11 januari 2023, op basis van dit onderzoek niet kon bevestigen dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM en evenmin dat een overdracht aan de bevoegde lidstaat geen onomkeerbare gevolgen voor haar gezondheidstoestand zal inhouden. Deze arts achtte verder onderzoek in het ziekenhuis nodig om zich hierover te kunnen uitspreken en om uit te sluiten dat een overdracht onomkeerbare gevolgen heeft voor verzoekster. Niettegenstaande tot twee keer toe een nieuwe zitting werd voorzien om verweerder de mogelijkheid te geven om op basis van de resultaten van het ziekenhuisonderzoek een geactualiseerd medisch attest van de centrumarts voor te leggen, kon geen enkele opheldering worden gegeven over verzoeksters actuele gezondheidstoestand en de voorziene gevolgen die de overdracht aan Polen met zich mee kan brengen. Er kan geen enkele duidelijkheid worden gebracht inzake verzoeksters medische geschiktheid om in haar actuele gezondheidstoestand te reizen.

Bijgevolg slaagt verweerder er niet in om iedere ernstige twijfel – geuit door de centrumarts zelf – over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van verzoekster weg te nemen. Evenmin werd de Raad in kennis gesteld van eventuele voorzorgmaatregelen die zouden worden voorzien in het kader van de overdracht, voor zover deze nodig zouden zijn.

2.3.11. Alle voorgaande elementen in acht genomen, lijkt verzoekster bijgevolg in deze fase van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben die de schorsing van de tenuitvoerlegging van de Dublin-overdracht noodzakelijk maakt. De nota van verweerder laat niet toe anders te besluiten.

2.3.12. Gelet op het voorgaande is het middel in de besproken mate op het eerste gezicht ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Dit is *in casu* het geval.

2.5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om in uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te bevelen van het overdrachtsbesluit van 9 januari 2023.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

I. CORNELIS